

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie S. J. oskarżonego o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i inn.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 18 stycznia 2023 r. wniosku Sądu Rejonowego w Brzegu o przekazanie sprawy – w trybie art. 37 k.p.k. - do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Brzegu, uwzględniając wniosek obrońcy oskarżonego w przedmiocie uruchomienia procedury wskazanej w art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy oskarżonego S. J. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na fakt, że „zainicjowanie postępowania karnego zawiadomieniem Komendanta Komendy Powiatowej w Brzegu, gdy jednocześnie toczą się postępowania dyscyplinarne wobec oskarżonego (na wynik, których wpływ ma również orzeczenie kończące w niniejszej sprawie) w odbiorze zewnętrznym może rzutować negatywnie na ocenę co do możliwości obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w tutejszym sądzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Z treści wniosku wynika, że w rzeczywistości przesłanką przekazania sprawy miałyby być nie okoliczność związana z charakterystyką osoby oskarżonej, a fakt złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego przez Komendanta Komendy Powiatowej Policji w B.. Wskazana okoliczność nie mogła samoistnie spowodować

uruchomienia procedury wskazanej w art. 37 k.p.k., gdyż dla jej wdrożenia, w układzie procesowym tej sprawy, decydujące znaczenie powinny mieć okoliczności związane z charakterystyką osoby oskarżonego, a nie osoby jego zwierzchnika. Analizując wniosek Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że fakt pełnienia przez oskarżonego służby w Komendzie Powiatowej Policji w B., a tym bardziej fakt złożenia zawiadomienia o popełnieniu przez niego przestępstwa przez Komendanta Komendy Powiatowej Policji w B., nie wyczerpały kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości, które stanowi podstawę przekazania. Argument, że oskarżony pracuje na terenie objętym właściwością danego sądu w charakterze policjanta i przy wykonywaniu czynności służbowych ma kontakty zawodowe (co trafnie można założyć) z sędziami tego sądu, nie świadczy jeszcze o tym, iż z tego tylko powodu brak jest właściwych warunków do rozpoznania w tym sądzie w sposób obiektywny zarzuconego przestępstwa. Taka sytuacja, przy braku wykazania intensywności kontaktów służbowych oskarżonego z sędziami sądu właściwego, jak też wobec nie ustalenia istnienia między wskazanymi osobami innego rodzaju bezpośrednich i ścisłych kontaktów socjalnych, przy konieczności stosowania ścisłej wykładni pojęcia „dobra wymiaru sprawiedliwości”, nie może stanowić o istnieniu uzasadnionej obawy co do braku bezstronności sędziów, którzy zostaną wyznaczeni do orzekania w tej sprawie.

Z tych powodów postanowiono jak na wstępie.